

İsrail'e Ağlayan Batılı Gözler ve Filistin'in Doğulu İmgesi

Berlin Duvarı'nın yıkıntıları üzerinde, Batının sokaklarında birçok kişi kibirli bir dille zafer naraları atıp, Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Bloğunun parçalanmasının "gururunu" haykırdığında dünya yeni bir döneme giriyordu. Kimileri için bu dönem, milyonlarca insanın hayatına mal olan Birinci ve İkinci Dünya Savaşı süreçlerinde dengeleri değiştiren, Soğuk Savaş döneminde Avrupa güvenlik sisteminin koruyucusu haline gelen ve Sovyetler Birliği gibi en büyük rakibinin yıkılmasının ardından sistemin tek hegemonuna dönüşen ABD'nin ve Batı dünyasının "istisnai bir konum" edindiği bir süreci ifade ediyordu. Bu dönem aynı zamanda liberal demokrasilerin, özgürlüğün, refahın ve insan haklarının zaferiydi. Başka bir ifade ile Batı düşünce sistemi yani liberal yaklaşım insanlığın ulaşabileceği son aşama olmuş ve Batı bu anlamda muktedir hale gelmişti.

Batı dünyasında öne çıkan bu düşünce biçimi bir anlamda Batı'yı biricik kılıyor ve Batı dışı dünyayı tüm varoluşu ve değerleri ile birlikte ötekisi olarak konumlandırıyordu. Avrupa veya Batı olarak belirlenen sınırların dışında kalan dünyayı büsbütün bir şekilde Doğu olarak kodlayan ve oryantalist düşünce biçiminin çarklıları arasında parçalayan veya küçümseyen bu yaklaşım, söz konusu coğrafyayı aynı zamanda bağımlı bir coğrafyaya dönüştürüyordu. Ekonomik kalkınmanın, insan haklarının gelişiminin, demokratik dönüşümün, özgürlüklerin ve bağımsız medyanın birer kale olarak konumlandığı Avrupa bütünleşmesi önemli bir başarı hikayesi olarak öne çıkarılıyordu. ABD'nin öncülük ettiği değerler ve öne sürdüğü üstün olma meselesi aynı zamanda Batı'yı ima ediyordu. Batının üstün olduğu bir ortamda, zihinlerdeki Doğu imgesi ise mutlak anlamda dönüştürülmesi gereken bir coğrafyaydı. Başka bir ifade ile Doğu'nun içinde Batılı değerlerle barışık olmayan veya Batıya içken bir şekilde karşıt olan ve tehdit olarak gören unsurlar vardı. Batının liberal değerlerle bezeli sistemi bir anlamda Doğu tarafından tehdit olarak görülebiliyordu. Sovyetlerin bıraktığı tehdidin yerini bir anlamda yeni çatışma pratikleri alıyor ve bir tür "medeniyetler çatışması" tehlikesi öngörülmüyordu.

Batının Aynasındaki Doğu

Müslüman coğrafyasının içinde bulunduğu çıkmazlar, Çin'in asırlardır devam eden zayıf konumu, Afrika'nın yoksulluğu ve post-Sovyet coğrafyasının kıta Avrupası dışında kalan bölümünün içinde bulunduğu durumun oluşturduğu kompozisyon sorunlarla örülü bir Doğu coğrafyası imgesinin varlığına işaret ediyordu. Batının istikrarına ve güvenliğine tehdit oluşturan bu coğrafyanın "dönüştürülmesi" veya "demokratikleştirilmesi" elzemdi. Bu yaklaşım biçimi salt zamanın beraberinde getirdiği gerçekliklere değil aynı zamanda 19. yüzyıl dünyasının mitlerinden ve metinlerinden beslenerek şekillenmiştir. Nitekim, 19. yüzyılda Doğu'ya seyahat eden Avrupalıların İslam dünyası ve Asya ile ilgili çizdikleri portre geride kalmış bir Doğu'yu ele alıyor ve bir anlamda "ıslah edilmesi" veya "modernleştirilmesi" gereken bir üçüncü dünya imajını ortaya koyuyordu. Hiç şüphesiz imparatorluklar döneminde askeri ve teknik anlamda Doğu'dan üstün olan Avrupalı devletler, Doğu üzerinde bir hakimiyet kurmuştur. Mishra'nın da öne sürdüğü gibi Doğu toplumunun Batılıların istilasına uğramasında en belirleyici unsurlardan biri Napolyon Savaşlarının Müslüman doğusuna kadar uzanması olmuştu. Bu işgal süreci hem bilim, teknik ve eğitim başta olmak üzere birçok noktada Batının gerisinde kaldığını göstermiş hem de Doğu'da zihni ve kimlikel bir sömürgecinin başlangıcı haline gelmiştir. Napolyon sonrası dönemde Doğu'daki tahakkümünü güçlendiren aktör ise Ortadoğu'dan Uzak Asya'ya kadar yayılan İngiltere olmuştur.

Bu süreçte Doğu iki farklı baskılamaya maruz kalmıştır. Doğu ya sömürgeleştirmiş (Hindistan-Çin-Afrika) ya da ıslah edilmeye (Osmanlı, İran ve kısmen Japonya) zorlanmıştır. Sömürge toplumları mutlak bir tahakküm altında yönetilen bir kesim olarak ele alınırken, ıslah veya modernleşme kaygısı hem zora hem de zımni rızaya dayanmıştır. Nitekim hem Osmanlılarda hem de Japonlarda modernleşme çabası bizatihi bazı yöneticilerin ve aydın sınıfının da talebi ve amacı haline gelmişti. Nitekim Japonya'da uygulanan reformlar olumlu sonuçlar doğururken, Osmanlı'da ise hem Avrupalı devletlerin hem de içerideki bazı aktörlerin artan talepleri reform sürecini etkilemiştir.

Doğu'nun bu hali dönemin metinlerine, gazetelerine ve üretilen kültürel içeriklerine de yansımıştır. Avrupa

dünyasındaki gazeteler, kültürel faaliyetler ve metinler hem Müslüman doğusunu hem de Asya'yı geri kalmışlık üzerinden canlandırmaya ve ele almaya başlamıştır. Müslüman doğusundaki aydınlar da kurtuluş reçetesi olarak mutlak dönüşümü ve reformu öne çıkarmış, Japonların aksine bu reformu kökten bir değişim bağlamında anlamışlardır. Başka bir ifade ile Japonya Batılılaşma politikasını sistemi kendi çıkarlarına uygun şekilde dönüştürmek olarak ele alırken, Osmanlı ve İran'daki aydınlar ise Batılılaşmayı mutlak dönüşüm olarak savunmuşlardır. Bu dönüşüm talebinin dikkati çeken bir diğer noktası ise Avrupalı devletlerin savaş sonrası dönemlerde reform konusunu hem bir şart olarak anlaşma metinlerine koyması hem de Osmanlı sınırları içerisinde yaşayan Hristiyan tebaanın haklarının genişletilmesi noktasında baskı yapmasıdır. Bu durum 19. yüzyılın ilk yarısından itibaren Osmanlıyı dışarıdan gelen baskılara açık hale getirmiştir. Balkanlardaki Yunan, Sırp, Bulgar halklarının yanı sıra Doğudaki Ermeniler ilgili bazı planlamaların öne çıkmasını sağlamıştır. Bunda hiç şüphesiz bu halkların milliyetçi hareketleri ve kültürel faaliyetleri de etkili olmuştur.

Antisemitizm Sorunun Yükselişi ve Filistin'e Çıkan Yol

19. yüzyıl dünyasında Avrupalı devletler, Osmanlı sınırları içerisinde yaşayan milletlerle ilgili meseleler üzerinden Osmanlıya baskı yaparken, diğer taraftan kendi içinde Yahudilere yönelik sistematik bir baskı uygulanıyordu. Doğu Avrupa, Rusya, Almanya ve Fransa başta olmak üzere birçok ülkede baskıya, dışlanmaya, şiddete maruz kalan, çeşitli kotalar uygulanan, kırsal alanlarda yaşamaları engellenen, kiliseler ve yöneticiler tarafından düşmanlaştırılan, eğitim hakları ellerinden alınan, dinlerini değiştirmeye ve göç etmeye zorlanan Yahudiler Avrupa'nın ortasında antisemitizm uğrarken, Avrupalılar farklı gerekçelerle Osmanlıya gayrimüslim tebaanın hakları üzerinden baskı uyguluyordu. Nitekim bu politikalar nedeniyle Doğu Avrupa'yı terk etmek zorunda kalan Yahudiler ABD'ye ve Osmanlıya göç etmiştir.

Siyonist hareketinin ortaya çıkmasına paralel olarak Filistin topraklarını istila etmeyi ve bir Yahudi devletinin kurulmasını amaçlayan fikirler öne çıkmaya başlamıştır. 20. yüzyılın başlarında Amerikalı Yahudilerin desteğini arayan İngiltere, bu dönemde Avrupalı hükümetlerle temas kuran Yahudi grupların öncelikli bir talebi haline gelen Filistin'e göçü desteklemiştir. Balfour Deklerasyonu ile resmi hale gelen bu destek, Filistin'in İngiliz mandası altında Yahudi istilasına uğramasını hızlandırmış ve bağımsız bir İsrail devletinin kurulmasına giden yolu açmıştır. Dönemin büyük gücü olan İngilizlerin altın tepside sunduğu istila imkânı, örneklerine 21. yüzyılın koşullarında Batı Şeria'daki Filistin topraklarında "yerleşimciler" üzerinden tanık olduğumuz sürecin bir izdüşümü mahiyetindedir.

Yahudi toplumunun son iki asırda yaşadığı en büyük felaketlerin birçoğu Avrupa sınırları içerisinde oldu. 19. yüzyılın sonlarında yaşanan baskılar ve göç yetmezmiş gibi Birinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa'da yükselen faşist rejim dalgasının en çok etkilediği grupların başında da Yahudiler geldi. Yahudilerin insani ve ekonomik haklarını elinden alan, göçe zorlayan Naziler ve onlarla benzer düşünceleri paylaşan Doğu Avrupalı rejimler oldu. Osmanlı dönemi veya sonrasında bu coğrafyada yaşayan Yahudilere yönelik benzer hikayeler veya acı hatıralar yok denecek kadar azdı. Ancak 19. yüzyılda tohumları ekilen ve 20. yüzyılın ilk yarısında zirveye çıkan Avrupa merkezli antisemitizmin sorumluluğu daha çok Filistin'e yıkıldı. Avrupa'dan çıkarılmak istenen veya yok edilmek istenen bir halk, "vadedilmiş topraklar" adı altındaki üretilmiş bir düşünce ve politik hedefler doğrultusunda Filistin topraklarında haksız ve hukuksuz bir istila süreci başlatmıştır. Bu süreci destekleyen de İngiltere ve ABD eksenindeki Avrupa ülkeleri oldu. Nazilerin katliamına maruz kalan bir halkın kurtuluşa erişmesi veya korunması ebetteki insani olandı. Ancak yüzbinlerce Yahudi'nin öldürülmesi ve göçe zorlanmasının hesabı da İsrail kurucu isimlerinden bugüne kadarki yönetici kesimler tarafından Filistinlilere veya Filistin bölgesine mal edildi. Hitler'in katliamlarının faturasını Netanyahu Filistin Müftüsüne kesti örneğin. "İsrailiyatçı" metinlerin delil olarak gösterildiği ve Yahudi inancının dayanak haline getirildiği bu süreçte Filistin toprakları ya "vaad edilmiş" ya da "çalınmış" topraklar olarak ele alındı. Bu nedenle Avrupa'da zulme uğramış bir halk, Filistin'e bir güvenli liman olarak değil mutlak anlamda istila edilmesi gereken yer olarak geldi. Siyonist düşüncenin şekillendirdiği bu talep, birçok yeni haksızlığı ortaya çıkardı. Avrupa'nın ortasında katliamlara maruz kalmış bir halkın, İngiliz manda yönetimi döneminden itibaren Filistin'i şiddetin merkezi haline getirmesi tarihin en büyük paradokslarından birini oluşturmuştur.

Nakbe'den bugüne Filistin

Siyonist örgütlerin Filistinli Müslüman ve Hristiyan Arapların yaşadığı kentlere ve köylere yönelik saldırıları, Avrupa'da karşı karşıya kaldıkları şiddetten farksız olmadı. Avrupa'dan Amerika'ya ve dünyanın diğer ülkelerine göç etmek zorunda kalmış Yahudilerin çocukları ve torunları yaşadıkları acı hatıraları unutmuşçasına veya sorumlusu Filistinliler gibi Nakbe örneğindeki gibi geniş çaplı saldırılarla yüzbinlerce Filistinlinin yaşadığı evleri yağmaladı, katliamlara maruz bıraktı veya göçe zorladı. 50 yıl önce Avrupa'nın ortasında kamplara sıkıştırılan bir halk, İkinci Dünya Savaşında ölüme mahkûm edilmiş bir topluluk söz konusu şiddeti Filistinlilere uygulamaktan çekinmedi. Onlar bu şiddeti uygularken, onlara karşı sessiz kalan veya destekleyen ise bugün olduğu gibi Batılı ülkeler oldu.

Nakbe'den bugüne istila, şiddet ve baskı birer enstrüman olarak Filistinlilerin üzerinde keskin bir kılıç gibi sallanmaya devam ediyor. Manda döneminde başlayan uygulamaların bir benzeri bugün "egemen İsrail devleti" tarafından "yerleşimci politikası" haline getirilerek Filistin'in tamamında uygulanıyor. Filistinlilere ait yaşam alanlarına, evlere, arazilere bu politikanın sonucu olarak el konuluyor. Çarlık Rusya'sı döneminde din değiştirilmeye zorlanan, Avrupa'da kiliseler tarafından baskıya uğrayan bir halk, bugün Filistin'de camileri bombalıyor veya kutsal mekanların hukukunu ihlal ediyor.

Doğu'nun limanındaki 'küçük Batı' imgesi

Ama tüm bunlara rağmen İsrail, Batının gözünde sahip olduğu "demokrasisi" ve "değerleri" ile Doğu'dan ayrışan yegâne aktör olarak kabul görüyor. Çünkü Doğu'nun limanlarında demirlemiş olsa da İsrail, bir noktada Batının bir parçası olarak değer görüyor. Göç ettikleri ülkelerde sermaye, akademi, bilim, sanat, medya, lobicilik dahil hemen hemen yaşamın her alanında etkin bir rol üstlenen Yahudiler, Batıdaki İsrail hikayesini yeniden inşa ettiler. Başka bir ifade ile İsrail'i istisnai konumu ile ön plana çıkma iddiasında olan Batının kalbine yerleştirdiler. Böylece İsrail, Doğu'da bir yer olmaktan ziyade bizatihi Batının kendisi oldu. Bundan bir asır önce yok etmek için çığılıkların yükseldiği, gazetelerde, çeşitli kültürel faaliyetlerde faşist rejimlerce aşağılanan ve tehdit olarak görülen Yahudilerin, izlediği politikalar ve güvenlikleri Batının ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilir hale geldi.

Yahudilerin veya İsrail'in zihinlerdeki imgesi böylesine bir değişim geçirirken hatta dokunulmaz kılınırken, Müslüman doğunun ve Asya'nın imajı değişmedi. Zihinlerdeki Batı imajı yeni dönemde İsrail ile birlikte biricikliğini sürdürmeye devam ediyor, 'geri kalmış' doğu ise halen ıslah edilmesi gereken birer mayınlı arazi olarak algılanıyor. Ekonomik kalkınmanın, insan haklarının, özgürlüğün üstün hale getirdiği Batı ve İsrail karşısında Doğu halen Batılı değerlerle barışık olmayan bir tehdit olmayı sürdürüyor. ABD'nin, İngiltere'nin, Fransa'nın, İsrail'in kendini savunma hakkı meşru bir hak iken, Doğu'nun nerede ne yerde haksız olduğuna karar veren de yine Batı oluyor. "Ulusal güvenlik", "ulusal çıkar", "terör saldırısı" veya "şiddet" kavramlarının içeriği kadar kim tarafından kullanıldığı konusu da Batılı politika yapımcılar, akademisyenler ve medya tarafından tanımlanan veya sınırları konulan olgular olmaya devam ediyor. Uluslararası hukukun ortaya koyduğu erdemler ve ilkeler bir noktada Doğu'yu kontrol etmek veya uyarmak için kullanılıyor. Batı sahip olduğu değerleri nedeniyle bu normları geliştiren, mutlak anlamda karşılayan veya uygulayan konumundadır. Doğunun kendisi veya Doğu kimliği ise zihinlerde "radikalize" edilmeye açıktır. Örneğin, bir Amerikalının gerçekleştirdiği bir eylem Batı basını tarafından "saldırgan" olarak nitelenirken, coğrafyanın öte yakasından bir zanlının gerçekleştirdiği eylem "terör", saldırıyanın kendisi ise "terörist" olarak ele alınabiliyor. Örneğin Türkiye'nin ulusal güvenliği için önemli bir tehdit olan ve kendilerinin de terör listesinde yer alan terör örgütü PKK ve Suriye'deki uzantısı PYD/YPG gibi unsurlar Batılı ülkelerde "kahraman" veya "meşru aktörler" olarak görülebilmektedir.

Filistin ve İsrail denklemine değişen söylemler ve pratikler

Bu nedenle Hamas'ın saldırıları gündeme geldiğinde "insan hakları" ve "uluslararası hukuk" devreye girer ve bu saldırıyanlık birer katliam ve terör saldırısı olarak ele alınır, ancak milyonlarca insanın yaşadığı bir kentin havadan bombalanması ve binlerce insanın öldürülmesi "meşru müdafaa" olarak ele alınır. Batının güvenliği Doğunun güvenliğinden daha öncelikli hale gelir. Nitekim bu mantığa göre, Doğu zaten yaşadığı krizler, kırılganlıklar, çatışmalar, kimlik sorunları ve daha birçok neden ile sorunun kendisidir ve ıslah edilmesi gereken bir coğrafyadır. Tüm bu olumsuz çağrışımlarla kadim medeniyetimiz tanımlandı. Batı ise gelişmiş yapısı ile Doğu'daki tehditlerden de korunmak zorunda kalan bir yerdir ve aslında Doğu

oluşturduğu tehdit riski ile Batıya haksızlık da etmektedir. Soğuk Savaşın bitiminde Batının yüzleştiği şey de bu nedenle Doğu'da türeyen yeni çatışma ve saldırganlıklar olmuştur. Bunun ilk işareti ise 11 Eylül saldırılarıydı. 11 Eylül, bir anlamda kurutulması gereken bir terör bataklığının var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle ABD'nin ve Batılı müttefiklerinin meşru müdafaa hakkı El Kaide'nin bulunduğu Afganistan'ı ve destekçilerini vurmaya mutlak hak olarak görülmüştür. ABD'nin Afganistan ve Irak'ı işgali bu tehdidi önlemek ve ıslah edilmesi gereken Doğu'ya "demokrasi" götürmek için elzemdi. Bu noktada Batının arkasına sığındığı "insan hakları", "yaşam hakkı", "sivillerin hukuku" tartışmaya kapalıydı, çünkü düşman söz konusu hakları İkiz Kuleleri vurarak ihlal etmiş ve Doğu bunun bedelini ödemeliydi.

Bugün ise İsrail Savunma Bakanı Yoav Galant'ın "hayvanlara" benzettiği Filistinliler, ABD Başkanı Biden'ın İsrail'in hastane saldırısı sonrası suçladığı ve ismini bile anmaya değer görmediği "karşı takım" yani Hamas veya Filistin halkı için de "insan hakları" diye bir konu gündeme getirilemezdir. Bütün Batılı liderlerin İsrail'deki Hamasın saldırısı sonrası için kınama yarışına girdiği ve İsrail'in meşru müdafaa hakkına açık destek sunduğu bir ortamda en net yaklaşımı Hollanda Başbakanı yapacak ve bu tür saldırıların genellikle "sıradan insanlara" yönelik olduğunu hiç görmediklerini söyleyecekti. Bu bir anlamda Batılı liderlerin zihnindeki Doğulu imajının da bir yansımasıydı. Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de Myanmar'da, Lübnan'da ve Afrika'da hedef alınan, katledilen insanlar, birçoğunda bunun sorumluluğunu taşıyan Batıların gözünde, "sıradan insanlar" kavramının içinde dahi yer almayı hak edemiyordu. Çünkü Hamas 7 Ekim'de başlattığı saldırı ile "Yahudileri yok etmek" istemiş ve bu terörizm ile mücadelenin en doğru yolu mutlak anlamda Gazze'yi arındırmaktı. Bu nedenle Yahudilerin Avrupa'da gettolarda veya kamplarda aç, susuz bırakıldığı uygulamaları aratmayan Gazze ablukası veya adım adım Filistinlilerin topraklarını işgal eden 75 yıllık politika, İsrail'in ulusal güvenliği ve çıkarları için atılması gereken zorunlu adımlardı ve bu nedenle alkışlanıyordu her zamanki gibi. Bu düşünce yapısına göre zaten söz konusu topraklar İsraililere aitti ve bu doğrultuda İsrail'in işaret ettiği şekilde Filistinliler kendilerine uygun görülen alanlarda yaşayabilirlerdi. Yine de Gazze veya Batı Şeria buna rıza göstermek yerine "terör" eylemlerine başvurmayı seçmiştir. Bu nedenle İsrail eski Dışişleri Bakanı'nın Gazze'deki Filistinlileri Sina çölüne sürme planını uluslararası medyada deklare ederek, "modern dünyanın" onlar için "modern şehirler ve yiyecekler" verebileceğini söylediğinde itiraz eden olmamıştı. Belki de asırlar önce Yahudileri yaşadıkları şehirlerde yok etmeye çalışan, baskı kuran, gettolara yerleştiren ve en nihayetinde göç etmeye zorlayarak yaşadıkları yerlerden çıkararak Batı, İsrail'e baktığında kendi suretini görüyor olmalıydı. Şimdi de Filistinlilerin kendi topraklarından zorla çıkarılması bu nedenle makul karşılanıyor veya göz yumuluyordu.

İsrail ve Batı medyası ile İsrail bağlantılı grupların kullandığı dil de benzeşmektedir. Hamas'ın uzun yıllardan bu yana devam eden İsrail işgali ve yerleşimci politikasına karşı gerçekleştirdiği saldırı, Batıların gözünde İsrail'i bir kurban haline getirmiş ve Hamas saldırısının ortaya çıkardığı resmin mutlak anlamda duyurulması ve hatırlanması onlar açısından gerekli hale gelmiştir. Ancak duvarın öte tarafında yaşananlar saldırganların yüzünden oluyordu. İngiliz Times dergisi Hamas'ın kaçırdığı yerleşimcileri kapak yaparken, İsrail saldırılarında hayatını kaybedenler veya hastane saldırısında öldürülen yüzlerce çocuğun hikayesini yazanlar için saldırgan ya yine Hamas'tı veya İsrail'in vurma olasılığı bir "iddiadan" ibaretti.

Oysa İsrail'in uzun yıllardan bu yana inşa ettiği ve Avrupa'daki gettoları, kampları aratmayan, Berlin'i bölen duvardan daha acımasız olan politikası ve saldırganlığı yüzünden milyonlarca Filistinli sivil yaşadığı yerlerden sürgün edilmiş veya katliamlara maruz kalmıştı. Babasının İsrail askerlerinin kurşunlarından korumak istediği Muhammed Durra, Dr. Razan el-Najjar gibi yüzbinlerce sivilin İsrail saldırganlığının kurbanı olduğu hatırlanmazdı. Lübnan sınırında vurulan Reuters muhabirinin öldürülmesi ve Aljazeera'nin iki muhabirinin yaralanması da öyle. Öyle olmalı ki dünyanın süper gücü ve "insan haklarının" yılmaz savunucusu olarak Doğu'daki diğer bütün ülkelerin karşısında dimdik duran ABD ve AB, İsrail'in gazetecilere saldırısında dahi sessiz kaldı. Beyaz Saray, "Gazetecilerin yaptığı iş risklerle doludur ve bugünkü olay da bunun bir hatırlatıcısıdır." diyerek İsrail'in saldırganlığına meşruiyet sağlamaya devam etti. Reuters kendi muhabirinin İsrail tarafından öldürülmesi ile ilgili açıklamasında "Kameramanımız İssam Abdullah'ın öldürüldüğünü derin üzüntüyle öğrenmiş bulunuyoruz." diyerek İsrail'in ismini dahi kullanmaktan kaçındı.

İsrail'in Avrupalı devletlerin, Batı medyasının işlediği bir diğer konu ise 7 Ekim saldırısını İsrail'in 11 Eylül'ü üzerinden ele almaktır. Bu durum hem İsrail saldırganlığını meşrulaştırma hem de fotoğrafın diğer tarafında yer alan Filistin meselesinin ele alınmasına set çekmektedir. Bu tartışmanın neden olacağı bir diğer nokta ise Filistin meselesini haksız bir zemine taşıma riski ve "kurban-saldırgan" metaforunu tamamen İsrail lehine şekillendirecek olmasıdır. Nitekim hem siyasal boyutta hem de medyada öne çıkan tartışmalarda 7 Ekim'den bu yana Filistin ve Gazze "terörizm" etiketine mahkûm edilmekte, insani ve hukuki tartışmaların dışına çıkarılarak toplu bir cezalandırılma noktasına getirilmeye çalışılmaktadır.

Sonuç olarak, 20. yüzyılın başından bu yana, Filistin topraklarına yönelik başlayan istila ve tehcis siyaseti,

İsrail devletinin kurulması ile birlikte bir devlet politikası haline gelmiş ve “yerleşimciler” adı altında Filistinlilere ait topraklara el konulmuştur. 1948 sonrası devlet merkezli bir saldırı ve işgal sürecine evrilen istila, en başından bu yana Batılı devletler tarafından siyasi, ekonomik, askeri, medya ve daha birçok boyutu kapsayan farklı enstrümanlarla desteklenmiştir. Bu desteğin en dikkat çeken noktalarından biri de bu çalışmada iddia edildiği gibi İsrail’in ve Filistin’in farklı söylemler üzerinden zihinlerde yeniden inşa edilmiş olmasıdır. İsrail, güvenliği, demokrasisi, seküler değerleri veya birçok farklı bağlamda Batının bir parçası olarak konumlandırılırken, Filistin halkı ve siyaseti kökenleri 18. yüzyıla kadar dayanan Doğu imgesi üzerinden ötekisi ilan edilmekte ve “saldırgan” metaforu ekseninde İsrail’e bir tehdit olarak inşa edilmiştir. 1948’den bu yana sürdürülen bu söylem üstünlüğünün kırılması ancak karşı söylemin inşası ve hakikate dayalı değerlendirmelerin yapılması ile mümkündür.